

„A helyesen megélt engedelmesség megszabadít bennünket az önzéstől és a gögőtől; és segít, hogy megtaláljuk Istent. És benne az egész világot. Az engedelmesség apró cselekedetei építik a folyamatos, készséges, boldog és teljes engedelmisséget, és mint olajcseppek, táplálják Jézus lámpását, amely világít életünkben.” (Teréz anya)

Évközi 23. „C” 2025 (Böl 39,13-19; Fil 9,10.12-17; Lk 14,24-23)

Követni Jézust=*Romba döntöttél, hogy te épülj föl bennem*

Pál, Onézimosz és Filemon története leggyakrabban a rabszolgaság kérdéskörével kapcsolatban kerül szóba. Az apostol nem követeli a tehetős Filemontól, hogy szabadítsa fel Onézimoszt, nem fordul szembe nyíltan és egyértelműen a bevett normával. Pál érezteti, hogy Filemon egész életével tartozik neki, s ezért reméli, hogy többet is tesz, mint amit ő kifejezetten kér.

Nem a korhoz kötött norma változik meg, hanem olyasvalami kerül előtérbe, ami ennél sokkal több: az összetartozás, a szolidaritás, az egyén értéke a kapcsolatokban, illetve sajátos, jóra irányuló szabadsága.

Követni Jézust! Mit jelent az? A követ üzenetet hordoz, üzenetet hoz, hacsak el nem veszik útközben. Krisztus követésünk ilyen üzenet közvetítés. Ha a sport, vagy a verseny felől közelítjük, mint amihez munkáját Szent Pál is hasonlította, egy biztos: nem elég elcsípni egy helyet a döntőben, hanem egy egész életre szóló döntés. Fontos és igényes vállalkozás, amelyet nem lehet abbahagyni, ha elmegy a kedvem tőle, vagy jobbat találok helyette. Megtervezett élet, amelynek fontos része, eszköze a keresztség.

Miért mondja el Jézus ezt a két példázatot, és miért figyelmeztet nehézségekre? Jézust sokan népszerű és olcsó messiási reményeket keltő prófétának gondolják. Aki gyógyítja a betegeket, ingyen kenyeret ad az éhezőknek, szembe tud szállni a farizeusok vallási nyűgjeivel, róla tehát azt remélik, most fogja helyreállítani Izrael királyságát.

A nép lelkesedése fokozatosan ruházza fel Jézust és az általa hirdetett eszméket politikai tartalommal a nép szemében. Az apostolok közül a Jakab és János anyja már a jövőendő királyságban fiainak a miniszterséget, vagy valami hasonló pozíciót akar biztosítani. Jézusnak tehát el kell mondani a tömegnek, amely őt körülveszi, hogy akár hiszik akár nem a tanítványsága nehézségekkel jár.

A konkrét figyelmeztetések szimbolikus jelentőséggel bírnak. Sokan úgy gondolják, a család adja a legfőbb boldogságot. Jézus nagyra tartja a családot, de nagyon jól tudja önmagában még nem mennyország. Jézus nagyra tartja az iránta való lelkesedést, de tudja, csak akkor van értelme, ha ez a lelkesedés nehézségeket is el tud viselni. Jézus értékeli a döntést, ha mellette döntök, de tudja, csak az képes kitartani mellette, aki számol az ellenségeskedéssel, az üldözéssel és felkészül rá és lelkét is felkészíti. Jézus nem fanatikusokat akar maga körül látni. Akik könnyörtelenül elpusztítanak mindent, ami nem szent. Tudja ez a világ még sokáig nem lesz szent, a gonoszsággal együtt kell élni, az erőinket fel kell mérni.

Jézus története ma is megvalósuló események; befejezetlen épületek, megfontolás nélkül indított háborúk, soroljam a példákat! Sajnos modern korunk sajátossága az anonimitás, azaz a tettesek névtelenek. Így senki sem érzi magát találva, ha elmeséljük Jézus két paraboláját.

Jézus története azonban nem közgazdaságról, nem stratégiáról szól, bár vezérigazgatók és tábornokok is megszívlelhetik. A hangsúly a tehát-on van. Aki tanítvány akar lenni, annak két dolgot kell tudnia: „keresztet” azaz előre nem tervezhető, semmiféle megelőző gyakorlattal ki nem védhető nehézségeket vállal, így a magányt, miközben le kell mondania mindarról, „amije van”, pontosabban, amit magának hisz, amihez ragaszkodik. Címekről is, ingatlanokról is, - de mi nek soroljam? Mindenkinek arról, ami nélkül úgy véli, nincs értelme, nem éri meg stb. Arról, amibe szíve szerint kapaszkodna, amihez ragaszkodna.

Ha csak: nem fontosabb neki az Úr barátsága. Ugyanis itt választásról van szó. Nem a semmiért mondunk le mindenről, hanem a Teljességért, a Mindenért. Akármilyen furcsa, de ez jó vásár. És mi mégis (jog) – é egyéb címeinkhez és ingatlanainkhoz ragaszkodunk. Ha őszinték vagyunk, rájövünk, hogy nem is vagyunk tanítványok. És szabadok sem vagyunk. Ami ugyanaz.

Jézus szavainak, megértése ajándék, Isten ajándéka, Isten áldása. Ezért az áldásért meg kell küzdeni. „*Romba döntöttél, hogy te épülj föl bennem. A szégyen és a kudarc az enyém, de már szüntelen látlak téged. Istenem, legyőztél, hogy magadhoz magasztalj.*” - jegyzi be naplójába Bálint Sándor. Ez a megértés útja.

A kereszthordozás a szövegben még nem Jézus keresztfjére vonatkozik, hanem arra az általános tapasztalatra, hogy a kivégzésre ítéltnek magának kellett hordozni a kivégző kereszt vízszintes szárát. Ez a szókép szimbolikus jellegű, mindannyian hordozzuk saját gyengeségeinket, amelyek meggyötörnek bennünket, de csak ezek által válhatunk Jézus tanítványivá.